

Előszó

1808 a felsőfokú erdészeti szakképzés kezdetének időpontja. Azóta erdészek, erdőmérnökök generációinak sora hagyta el az Alma Matert. A tudásanyag, amit az intézmény átadott hallgatóinak, folyamatosan változott, korszerűsödött. Egyvalamiben azonban nem volt változás: az oktatás mindig az európai tudomány fősodrában maradt, annak legkorszerűbb ismereteit adta át. A történelmi viharok miatt, a sors szeszélye folytán erdőmérnökeink tudásukat sikerrel alkalmazták itthon és Európa számos országában, sőt más kontinenseken is. Büszkeséggel tölt el bennünket, régi tanárok utódait, hogy mindenhol fényesen megállták helyüket.

Az Erdőmérnöki Kar mindig fontosnak tartott folyamatos, szoros kapcsolatot ápolni a szakmával, mely kapcsolat kétségkívül a tiszteletdiplomák kiadásával éri el csúcspontját. Hiszem, hogy e folyamatból a Kar ugyanúgy profitál, mint a szakma. A szakma hozzájut a legújabb tudományos eredményekhez, publikációk, továbbképzések, tanfolyamok révén. A Kar viszont merít, mert merítenie kell korszerű oktatásának fenntartására mindazon tapasztalatokból, amelyek a gyakorlatban halmozódnak fel. A szakma bármikor visszanyúlhat gyökereihez, meríthet az évszázados hagyományokból, amelyeket majd' két évszázada híven ápol az erdőmérnöki képzés oktatói és hallgatói gárdája. És éppen a közös gyökerekből eredeztethető szoros kapcsolat az, amely élteti képzésünket, megújulásra készíteti a kar oktatóit, dolgozóit. Az összefogás, az összetartozás érzése szakmánk egészét jellemzi, kevés szakma művelői mondhatják el ezt magukról.

Büszkék vagyunk végzettjeinkre, megbecsüljük őket, és ezt szeretnénk kinyilvánítani. Ennek része a kapcsolattartás, ami aktív éveikben a szakmai munka kapcsán valósul meg, és része a tiszteletdiplomák kiadása idős kollégáinknak. Ez az aktus szervesen kapcsolódik hagyományainkhoz, és elismerése annak a hosszú szakmai életpályának, ami az Alma Mater elhagyásával kezdődött, és tart a mai napig. Tart, mert igényeljük idős pályatársaink szakmai és élettapasztalatát, részei Ők annak a megszakítatlan folyamatnak, amely a tudás átadását jelenti generációkon keresztül, közel két évszázada. Ezért is fontos példaként, példaképként állítanunk Őket az új erdőmérnök generációk elé. Az Erdőmérnöki Kar nevében köszönöm barátságukat, köszönöm, hogy jó hírért vitték intézményünknek, bárhova is sodorta Őket az élet. Köszönöm, hogy megtiszteltek bennünket vas-, gyémánt- és aranyokleveleik átvételével!

Sopron, 2006. szeptember hava

Prof. Dr. Náhlik András
az Erdőmérnöki Kar dékánja

VASOKLEVÉL TISZTELETDIPLOMÁBAN RÉSZESÜL

Kostein Ferenc (1917) gyémántokleveles erdőmérnök

Címe: 1054 Budapest, Széchenyi u. 1. II/25.

Oklevél száma: 120.

Kelte: 1941. június 26.

Kiállította: M.kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Kara

Erdőmérnöki oklevelét 1941-ben szerezte meg. Első munkahelye a Latorca Rt. Vasútépítési és Üzemfelügyeleti Osztályán volt. 1942-1944-ig katonai szolgálatot teljesített, melynek során az Újvidéki katonai híd magyar szakaszának építését tartotta szemmel és a terhelési próbák eredményét mérte. Szovjet hadifogságban 1945-ben már a Honvéd Térképészeti Intézet állományából került. 1948-1950. között az Egri Erdőigazgatóság műszaki osztályát vezette, majd Budapesten légifényképek erdészeti célú kiértékelésével foglalkozott.

Ezt követően a Pilisben és a Mátrában feltáró utakat tervezett. 1953-ban az ÁGEM-től rizsöntözőtelepek építésének ellenőrzésére kap megbízást. 1955-től a Budapesti Geodéziai és Térképészeti Vállalatnál légifényképek kiértékelésével foglalkozott. 1956-ban az Állami Földmérési Hivatal területi felügyelője lett.

1967-1970. között a Földmérési Intézetnél teljesített hasonló szolgálatot. 1970-1972. között a MÁV Tervező Intézeténél és Talajvizsgáló Vállalathoz ment dolgozni, ahol tervellenőrként ipari geodéziával foglalkozott.

Szerteágazó munkásságát „Térképészet kiváló dolgozója”, valamint vállalati kitüntetésekkel, elismerésekkel honorálták.

1977-ben nyugállományba vonult.

2001-ben vette át gyémántoklevelét.

GYÉMÁNTOKLEVÉL TISZTELETDIPLOMÁBAN RÉSZESÜL

Prof. dr. Adamovich László (1921) aranyokleveles erdőmérnök

Címe: 3927 W. 34th Ave., Vancouver, BC, V6N2L4, Canada

Oklevél száma: 271.

Kelte: 1946. január 28.

Kiállította: M. kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Kara

Erdőmérnöki oklevelét 1946-ban szerezte meg. Diplomája megszerzése után az Út- és Vasútépítési Tanszéken kezdte meg munkáját, ahol Modrovich Professzor úr váratlan halálát követően tanszékvezető lett. 1952-től mint intézeti tanár oktatott az időközben Erdőfeltárási és Gépesítési Tanszékké átalakított intézményben. Itt erdőmérnök, földmérőmérnök és geofizikus hallgatókat oktatott 1956. novemberéig. 1956-ban családjával Ausztriába, majd onnan Kanadába távozott.

1957-1961. között, mint a Kanadába települt erdőszeti fakultás professzora, magyarul oktatott Vancouverben. Ez alatt az idő alatt megszerezte angol nyelvű fakultáson a Master of Forestry tudományos fokozatot. 1961-től a tartományi egyetem (University of British Columbia) erdőszeti fakultásán tanított és végzett kutatást, szakmai tanácsadást és tervezői munkát. Ebben a beosztásban meghívták vendégprofesszornak Malaysiába 1 évre, majd Tanzániába két évre.

1986-ban nyugállományba vonult az UBC-ről és Professzor Emeritus címet kapott. Ezt követően mint Mérnök kamarai tag (P.Eng.) és mint az Erdészeti Kamara tagja (R.P.F.) részt vett kutatói munkaközösségek környezetvédelmi munkájában és vállalt erdőfeltárási, hídtervezési és faszerkezetek felülvizsgálata munkát.

Oktatási szakterülete az erdőmérnöki munkakörnek főleg a műszaki területére terjed ki. Kanadában a Sopronban oktatott tárgyak mellett az évenkénti geodéziai terepgyakorlatokat vezette és az UBC mellett működő Faipari Kutató Intézetben tanította a masterfokozat hallgatóit a faanyagvizsgáló laboratóriumban, faszerkezetek méretezése című tárgy keretében, a szilárdságtani tesztek kapcsán. Ezekből több egyetemi jegyzetet írt előbb magyarul, majd pedig angol nyelven.

Több tudományos, kutató vagy ismeretterjesztő cikket publikált, elsősorban az erdei feltárási utak tervezésének és építésének környezetre gyakorolt hatásáról. Számos könyv társszerzője. Ő írta a VII. Erdészeti Világkongresszus vitaindító tanulmányát az erdei munkák gépesítésének szocio-ökonómiai hatásáról.

Számos tudományos és szakmai egyesület tagja, a Brit Columbiai Mérnök Kamarának, az Erdészeti Kamarának és a Kanadai Erdészeti Egyesület örökös tagja. 1948-1956. között az Országos Erdészeti Egyesület soproni csoportjának elnöke volt. 1957-től a vancouveri egyházi és kulturális szervezetekben végez társadalmi munkát.

Munka Érdemérem kitüntetésben részesült. Elismerő oklevelet kapott a Maláj és Tanzániai Erdészeti Egyetemektől.

1991-ben a Pro Universitate Soproniensi kitüntetést, 2003-ban Alma Mater emlékérmét kapott volt egyetemétől.

Eddigi munkássága elismeréséül a Nyugat-magyarországi Egyetem Díszpolgára Kitüntetésben gyémántoklevelével egyidőben, 2006-ban részesült.

Saját karrierjének eredményeinél fontosabbnak tartja azt a tényt, hogy Kanada segítségével, az első évek nehézségei ellenére tanártársai oktatói és nevelő munkájával kiváló eredményeket elérő erdőmérnököket képezhettek idegen környezetben. Számtalan egyetemi tanár, dékánok, ipari vállalatok vezető mérnökei, a Magyar Társas Kör elnökei kerültek ki a soraikból – szorgalmuk és tehetségük révén.

Bognár István (1922) aranyokleveles erdőmérnök

Címe: 1034 Budapest, Szomolnok u. 3/b.

Oklevél száma: 276.

Kelte: 1946. március 23.

Kiállította: M. kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Kara

Erdőmérnöki oklevelét 1946-ban szerezte meg. Mint államerdészeti ösztöndíjas a nyári gyakorlatokat Kárpátalján és Erdélyben töltötte. Diplomája megszerzése után a Pécsi Állami Erdőgazdasághoz nevezték ki, ahol birtokpolitikai munkát végzett. 1947-től a Budapesti Állami Erdőgazdaságnál igazgatói titkár volt, majd az erdőrendezési osztályon dolgozott. 1948-1949. között üzemterveket készített, majd a MÁLLERD központ üzemterv ellenőrzési csoportjához került. 1951. végén ugyanitt a feltáró hálózat tervező csoportjában dolgozott.

1952-től 1968-ig az Erdőgazdasági Tervező Iroda önálló irányító mérnöke lett, erdei utakat és feltáró hálózati terveket készített a Bakonyban. Tervező munkája során mintegy 100 kilométer kőpályás erdei utat tervezett a Bükk, a Mecsek, a Pilis, a Gerecse és a Vértes hegységben, Zala megyében és a Duna ártéren, valamint a Kőszegi hegységben. Tíz évi állandó külszolgálati tevékenység után átment az Erdőterv magasépítési csoportjához. Itt erdészházak terveinek adaptálásával, majd fagyártmány üzemek típus terveinek az elkészítésével foglalkozott. Ez utóbbi egyben a fagyártmány alapanyag feldolgozásának technológiai tervét is magába foglalta. Többek között ő tervezte a nógrádverőcei és nyírbátori korszerű fűrészüzemeket. Ezen kívül erdőgazdasági székházak, gépállomások, tereprendezési és úthálózati terveit is elkészítette.

1968-1969. között erdőfelügyelő volt, majd 1969. júniusától ismét az Erdőterv-nél dolgozott, ahol távlati erdőgazdasági tervek készítésével foglalkozott. 1977-től a MÉM Erdőrendezési Szolgálatánál dolgozott.

1982. végén 37 év aktív szolgálati idő után nyugállományba vonult. Ezt követően az ERTI-ben dolgozott rövid ideig, ahol a mezőgazdaság által erdősítésre felajánlott területek összeírásában segédkezett.

1996-ban aranyoklevelet vett át.

Dudás László (1923) aranyokleveles erdőmérnök

Címe: 1114 Budapest, Kemenes u. 8.

Oklevél száma: 284.

Kelte: 1946. július 19.

Kiállította: M. kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Kara

Erdőmérnöki oklevelét 1946-ban szerezte meg. A diploma megszerzését követően az állami erdőgazdálkodás területén helyezkedett el, kezdetben, mint előadó, majd mint erdőgondnok Békés megyében. Az átszervezések nyomán, az építőipar területén folytatta munkásságát, ahol mélyépítési, földalatti építési munkában és a DCM kivitelezésében vett részt. 1959-1972. között az elsődleges faipari területén vezető beosztásban dolgozott. Főleg a fűrészipar területén nyújtott kiemelkedő teljesítményt. A Nagykőrösi és a Körömdi Feldolgozó Üzemek korszerűsítése és rekonstrukciója mellett új fűrészipari üzemek és korszerű forgácslapgyár létesítése fémjelzi munkásságát.

1972-1984. között a faipari tudományos kutatásban vett részt, ahol az elsődleges fafeldolgozás korszerűsítését és új technológiák meghonosítását szolgáló elméleti és kísérleti kutatásokkal, tanulmányok készítésével foglalkozott. Kiemelkedő eredményt képviselő témák voltak többek között a lombos erdők hosszú fás kitermelésének, a vékony hengeres fa feldolgozásának és a fűrészipari forgácsoló szerszámok fejlesztésének korszerű módszerei és technológiái.

Közreműködött a fűrészipari kapacitások országos felmérésében, az egyetemi továbbképzésben, valamint a FAKI minőségtanúsítási jogosítványának kidolgozásában és megszerzésében.

1984-ben nyugállományba vonult.

Munkavédelmi szakmérnöki diplomával rendelkezik és bejegyzett fűrész-lemezipari szakértő is volt.

Több szakmai tanulmányi cikk és kiadvány megírásában vett részt.

Kiváló dolgozói, kiváló vállalati és miniszteri dicséret kitüntetésekben részesült.

1996-ban aranyoklevelet vett át.

Horváth Sándor (1923) aranyokleveles erdőmérnök

Címe: 2500 Esztergom, Sugár u. 17.

Oklevél száma: 288.

Kelte: 1946. október 4.

Kiállította: M. kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Kara

Erdőmérnöki oklevelét 1946-ban szerezte meg. Első munkahelye a Váci Erdőigazgatóságnál volt és erdőgondnoksági szakelőadóként Vác, Diósjenő, Kemencén és Nagymaroson dolgozott 1951. végéig. Ezt követően az újonnan alakult erdőgazdasági építőipari vállalat építésvezetőjeként erdei út- és vasút építési munkálatokat vezetett a Börzsönyben, a Bakonyban, a Mátrában és a Pilisben. A vállalat felszámolása után a Pilisi Állami Erdőgazdasághoz került és itt csoportvezetői, főelőadói munkakörben dolgozott az erdőfeltárási munkálatok irányítójaként.

1964-től a Tati Mgtsz-nél mellékfoglalkozásként kőbánya üzemvezető, majd az Esztergomi Városi Tanács VB-nél műszaki ellenőr lett.

1985. januárjában nyugállományba vonult. Nyugdíjasként tovább dolgozott műszaki ellenőrként, majd a Városgazdálkodási Vállalatnál, végül Visegrádon a Pilisi Parkerdő Főépítés-vezetőségénél 1992. júliusáig.

1992-1994. között az Esztergomi Önkormányzat képviselő testületébe beválasztották és a településfejlesztési bizottság tagjaként tevékenykedett.

Több alkalommal részesült vállalati, főhatósági és miniszteri kitüntetésben.

1975-ben a Bedő Albert Díjjal tüntette ki az Országos Erdészeti Egyesület.

1996-ban aranyoklevelet vett át.

Dr.h.c. Dr. Járó Zoltán (1921) aranyokleveles erdőmérnök

Címe: 1062 Budapest, Andrásy u. 76.

Oklevél száma: 272.

Kelte: 1946. január 28.

Kiállította: M. kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Kara

Erdőmérnöki oklevelét 1946-ban szerezte meg. Diplomája megszerzése után az Erdészeti Kutató Intézetnél segéderdőmérnökként helyezkedett el. 1947-1949. között a Budapesti Erdőigazgatóságnál segéderdőmérnök, termelési előadó, majd igazgatósági titkár. 1949-1983. között az Erdészeti Tudományos Intézetnél dolgozott. Itt kísérletügyi adjunktus, tudományos kutató, tudományos munkatárs, tudományos főmunkatárs, tudományos osztályvezető, tudományos fősztályvezető, intézeti igazgatóhelyettes és tudományos tanácsadó beosztásokban dolgozott.

Tudományos munkásságának főbb területei: erdészeti talajtan, termőhelyi és ökofiziológiai kutatások fejlesztése, a fafajok termőhelyi igény meghatározás metodikájának kidolgozása, az állományalkotó fő fafajok termőhelyigényének meghatározása, az erdészeti termőhelyrendszer kidolgozása, a célállományok telepítése irányelveinek kidolgozása, az erdészeti ökológiai földértékelés kidolgozása, fák éves növekedésének és szervesanyagforgalmának a meghatározása, az erdő gyökértömegének a vizsgálata.

1983-ban nyugállományba vonult, de azóta is az Erdészeti Tudományos Intézetben dolgozik, kutatási feladatok tervezése és megoldása területén. Tudományos tanácsadással és ökoszisztéma vizsgálatokkal szintén foglalkozik.

Szakirodalmi munkássága során, több mint 110 publikációja jelent meg.

Munkásságának elismeréseként 1962-ben Bedő Albert díjban, 1968-ban Munka Érdemrend bronz, 1981-ben ezüst fokozatban részesült. 1978-ban az Erdészeti és Faipari Egyetem címzetes egyetemi tanár kitüntetését vehette át.

1960-ban a mezőgazdasági tudományok kandidátusa, 1984-ben az MTA doktora.

1994-ben Akadémiai Díj, 1995. Doctor Honoris Causa, 1996-ban Pro Silva Hungariae kitüntetésben részesült.

1996-ban aranyoklevelet vett át.

Dr. Jereb Ottó (1922) aranyokleveles erdőmérnök

Címe: 9400 Sopron, Hunyadi u. 37.

Oklevél száma: 289.

Kelte: 1946. október 4.

Kiállította: M. kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Kara

Erdőmérnöki diplomáját 1946-ban szerezte meg. 1946-1947. között a Növénytani Tanszéken tanársegédként kezdte meg munkáját. 1947-1950. között a Tanulmányi Erdőgondnokságnál dolgozott és az Erdészeti Szakiskolában szakelőadó is volt.

1950-től 1984 októberéig az Erdészeti Technikum, majd a Szakközépiskola oktatója volt. 1981-től 1984-ig igazgatóhelyettesként tevékenykedett. Az általa oktatott főbb tantárgyak erdészeti növénytan és az erdőműveléstan voltak.

Nyugállományba vonulása után még 11 éven keresztül tovább tanított és mindvégig kollégiumi nevelőtanár is volt.

Az ötvenes és hatvanas években, mint az ERTI külső munkatársa Dunántúli lucfenyő törzsfákat jelölt ki és azokról készített oltványokból plantázsokat telepített. Az ERTI-vel közösen kijelölt mintaterületeken a lucfenyő növekedési és morfológiai tulajdonságainak összehasonlító vizsgálatát végezte el. Diákjai közreműködésével 1950-től több mint 100 fafaj és cserje fenológiai megfigyelésének adatait jelentette az ERTI-nek

1950. és 1984. között több tankönyvet írt, szerkesztett és átdolgozott, jegyzeteket írt, szakmunkásképző iskoláknak tanfolyami továbbképzéséhez és a technikusminősítő szak részére.

Az Erdészeti alapismeretek című könyv társszerzője.

1969-ben a lucfenyő kutatásában elért eredményeit felhasználva doktori értekezést állított össze. Kutatási eredményeiről Az Erdőben, az Erdészeti Lapokban és kutatási zárójelentésben számolt be.

1974-ben mérnök-tanári oklevelet szerzett Gödöllőn.

Az OEE helyi csoportjának vezetőségi tagja, a Városépítő Egyesületnek és az Erdélyi Körnek szintén tagja.

Tudományos és oktató munkáját két ízben Mezőgazdaság Kiváló Dolgozója, egy alkalommal az Erdészet Kiváló Dolgozója és a Bedő Albert Díj adományozásával ismerték el. Társadalmi munkájáért a Városi Tanács Emlékérmének arany fokozatát kapta meg.

1996-ban aranyoklevelet vett át.

Kocsis István (1920) aranyokleveles erdőmérnök

Címe: Riedenhaldenstrasse 123. CH-8046 Zürich

Oklevél száma: 290.

Kelte: 1946. október 4.

Kiállította: M. kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Kara

Erdőmérnöki diplomáját 1946-ban szerezte meg. Ezt követően tanársegéd lett az Egyetem Fizika és Elektrotechnikai Tanszéken. 1947-ben az Állami Erdőgazdasági Központ Erdőrendezési Osztályán Budapesten dolgozott. 1948-ban a Kaposvári Erdőrendezési Kirendeltség vezetőjévé nevezték ki.

1950-ben áthelyezték Sopronba az Egyetemre, ahol kezdetben a Fizika Tanszéken, majd az Erdőrendezési Tanszék adjunktusaként dolgozott. Ez utóbbi helyen 1955-ig, mint tanszékvezető az erdőbecslést és az erdőrendezést adta elő. 1955-ben a Tudományos Akadémia jutalomban részesítette „A fotogrammetria alkalmazása az erdőbecslésben” című kutatási munkájáért.

1956-ban Svájcba került, ahol Zürich kanton Főerdőhivatalában erdőmérnökként alkalmazták. Itt üzemterveket készített, erdei utakat tervezett, erdőtagosítással foglalkozott és statisztikai adatok kiértékelése képezte munkakörét.

1959-ben megszervezte és vezette az erdészeti számítások számítógépes feldolgozását. Programjait Svájc több kantonjában is átvették. A témából a Zürichi Egyetemen több szakkikke jelent meg.

1970-ben, mint Zürichi város polgára svájci állampolgárságot kapott.

1985-ben nyugállományba vonult, de a számítógépes kutatásokkal továbbra is intenzíven foglalkozik és készít programokat ipari és kereskedelmi vállalatok számára is.

1996-ban aranyoklevelet vett át.

Kövér József (1923) aranyokleveles erdőmérnök

Címe: 9700 Szombathely, Nádasdy F. u. 26.

Oklevél száma: 291.

Kelte: 1946. október 4.

Kiállította: M. kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Kara

Erdőmérnöki oklevelét 1946-ban szerezte meg. 1944-ben, mint államerdészeti ösztöndíjas Kárpátalján gyakornoki szolgálatot teljesített. Erdőmérnöki oklevele megszerzése után Csepregi Erdőgondnokságnál kezdte meg tevékenységét, majd 1948-ban a MÁLLERD Csákánydoroszlói Erdőgondnokságának vezetőjévé nevezték ki.

1950-1958. között a Vas Megyei Tanács Erdészeti Csoportjánál, majd a Közlekedési Osztályán dolgozott, végül az Építési Osztály főmérnöke lett. Ez alatt az idő alatt a BME Építészmérnöki Karán építészmérnöki, majd gazdasági mérnöki oklevelet szerzett.

1958-ban a Szombathelyi Fagazdasági Kombinátnál a beruházást irányította. Ezt követően a KPM Szombathelyi Közúti Igazgatóság Fenntartási Osztályának volt a vezetője.

1983-ban nyugállományba vonult. Azóta családi házak, valamint egyéb épületek tervezésével foglalkozik. A szombathelyi Pro Natura Egyesület tagja.

Munkája elismeréseként több alkalommal Kiváló Dolgozó kitüntetést kapott.

1996-ban aranyoklevelet vett át.

Lengyel György (1923) aranyokleveles erdőmérnök

Címe: 2600 Vác, Attila u. 2.

Oklevél száma: 282.

Kelte: 1946. július 19.

Kiállította: M. kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Kara

Erdőmérnöki oklevelét 1946-ban szerezte meg. Aktív szolgálatát már oklevele megszerzése előtt megkezdte, egy fakereskedelmi vállalatnál dolgozott 1946. végéig.

A diploma megszerzése után a MÁLLERD Váci Erdőigazgatóságánál dolgozott, mint erdőrendező. Itt is folytatta munkáját a többszöri átszervezés ellenére 1960-ig.

1961-ben áthelyezték az OEF Tervgazdasági Főosztályára főmérnöki beosztásba. Innen 1967. augusztusában átkerült a MÉM Közgazdasági Főosztályára főelőadói, majd főmunkatársi ranggal. Itt az erdőművelési munkák finanszírozása volt a fő feladata.

1967. tavaszán csoportvezetőként dolgozott nyugállományba vonulásáig. Ezt követően még 5 évig az OT-nál, mint szakértő munkálkodott.

1967-ben mérnök-közgazdász oklevelet szerzett. Orosz és francia nyelvből állami nyelvvizsgája van. Idegen nyelvismeretét hasznosítva 1962-1971. között a KGST erdészeti távlati tervezési munkacsoportjában tevékenykedett. 1972-től nyugdíjazásáig a FAO/EGB Fabizottsága Erdészeti Gazdaságtani és Statisztikai Munkacsoportjában volt állandó szakértő. AZ ERFA hasábjain néhány publikációja megjelent. Az OEE tagja. Korábban a nemzetközi hírű váci VOX HUMANA énekkarnak volt a tagja 48 éven keresztül. Közel 20 évet a váci görögkatolikus gyülekezet kántoraként töltött el.

Munkáját több alkalommal Kiváló Dolgozó kitüntetéssel és Kiváló Fásító Emlékéremmel ismerték el.

1996-ban aranyoklevelet vehetett át.

Pénzes Gyula (1922) aranyokleveles erdőmérnök

Címe: 2600 Vác, Gasparik u. 10.

Oklevél száma: 281.

Kelte: 1946. május 31.

Kiállította: M. kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Kara

Erdőmérnöki oklevelét 1946-ban szerezte meg. Oklevele megszerzése után a MÁLLERD Balassagyarmati Erdőigazgatóságánál kezdett dolgozni, mint műszaki előadó. Ezt követően a Váci Erdőigazgatóságra került, ahol mint műszaki előadó, majd üzemvezető szolgált. 1949-ben erdőgondnok volt Romhányban, majd Vácott műszaki előadóként, később erdőgondnokként dolgozott. 1949-1950. között ugyanilyen beosztásban dolgozott Ságújfalun, majd Széchenyben.

1950-től Balassagyarmaton lett műszaki előadó, csoportvezető 1951-ig, majd Budapesten műszaki előadóként, csoportvezetőként, építésvezetőként és ismét csoportvezetőként tevékenykedett. 1953-tól az Erdőgazdasági Építő Vállalatnál műszaki előadó és fő-építésvezető beosztásba került. 1956-1960. között a Budapesti Állami Erdőgazdaságnál erdőművelési előadó, fagyártmánytermelési előadó, majd műszaki csoportvezető lett.

1963-ban átkerült a Váci Erdőgazdasághoz, ahol építésvezetői és fagyártmánytermelő előadói beosztásban dolgozott. 1970-1972. között Balassagyarmaton termelési felügyelő volt, majd gyártmányfejlesztési főelőadó és fafeldolgozási előadó munkakörökben tevékenykedett.

1973-1982. között a Pilisi Parkerdőgazdaságnál szakelőadóként, erdészvezetőként, fafeldolgozási előadóként dolgozott, majd 1982 végén innen vonult nyugállományba.

Több idegen nyelvet ismert és hasznosított munkája során. A Pilisi Parkerdőgazdaságnál idegen nyelvtudását felhasználva nyugdíjasként is dolgozott.

Zenei érdeklődése, hangszeres tudása magas szintű elismerést is kiérdemelt, Vác városától két ízben kapott elismerő plakettet kifejtett városi munkásságáért. Bérkilövő Vadásztársaság elnöke.

Munkáját több alkalommal Kiváló Dolgozó kitüntetéssel ismerték el.

1996-ban aranyoklevelet vett át.

Rácz István (1921) aranyokleveles erdőmérnök

Címe: 6500 Baja, Dózsa György u. 156/B.

Oklevél száma: 294.

Kelte: 1946. október 4.

Kiállította: M. kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Kara

Erdőmérnöki oklevelét 1946-ban szerezte meg. Első munkahelye a MÁLLERD Központi Igazgatóság Bajai Erdőgondnokságánál volt, ahol a volt Bács-Bodrog megye vadászati felügyelőjeként kezdte meg munkáját. 1949-ben a Bajai Erdőgazdaság műszaki vezetője lett, majd a Dunaártéri Erdőgazdaságnál dolgozott ugyanilyen beosztásban.

1951-től ugyanezen a földrajzi helyen, de az átszervezések miatt különböző elnevezésű erdőgazdaságoknál tervgazdálkodási előadói, főelőadói és csoportvezetői munkakörökben tevékenykedett.

1981-ben nyugállományba vonult. Ezt követően még 7 évig szaktanácsadóként tevékenykedett a GÁEVBG-nál.

Felvidéki származása folytán szlovák nyelvtudását a szakirodalom fordításával hasznosította, referátumai a MÉM által kiadott Agroinform kiadványban jelentek meg.

Munkahelyén a Bérkilövő Vadásztársaság alapító tagjaként társadalmi munkában a gazdasági felelős posztot töltötte be.

Munkáját számos írásbeli elismeréssel, jutalommal ismerték el, nyugállományba vonulása alkalmával a GÁEVBG emblémájával díszített aranygyűrűt kapta meg.

1996-ban aranyoklevelet vett át.

Szombathelyi Ervin (1923) aranyokleveles erdőmérnök

Címe: 1063 Budapest, Munkácsy Mihály u. 12.

Oklevél száma: 296.

Kelte: 1946. október 4.

Kiállította: M.kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Kara

Erdőmérnöki oklevelét 1946-ban szerezte meg. A diploma átvétele után 1946-ban a Budapesti Erdőgazgatóság Értékesítési Osztályán kezdte meg pályafutását. Ezt követően a Marótpusztai Erdőgazdálkodás helyettes vezetője, majd a Szári Erdőgazdálkodás vezetője lett. Ezután a MÁLLERD újítási megbízottjaként, majd pedig a Budapesti Erdőrendezőség terepi dolgozójaként tevékenykedett. Ezt követően a MÁLLERD Erdőrendezőségének főosztályára került üzemtervek ellenőrzésének feladatával.

1957. februárjában az 1956-os események miatt leminősítették és a Budapesti Erdőrendezőségen, mint önálló irányító mérnökök terepi dolgozóként alkalmazták.

1983-ban nyugállományba vonult.

1996-ban aranyoklevelet vett át.

Dr. Tóth Imre (1923) aranyokleveles erdőmérnök

Címe: 6500 Baja, Dózsa Gy. u. 116/B

Oklevél száma: 283.

Kelte: 1946. július 19.

Kiállította: M. kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Kara

Erdőmérnöki oklevele megszerzése után 1947-ig az Egyetem Út- és Vasútépítési Tanszékén demonstrátorként és tanársegédként dolgozott.

1947. szeptemberétől nyugdíjazásáig az Alsó-Dunai ártéren főleg erdőművelési munkakörben szolgált. 1953-1958. között erdőművelési előadó volt, 1958-tól irányította az erdőgazdaság erdőművelési munkáit, ez 1979-től a táj- és környezetvédelemmel bővült.

1983. végén nyugállományba vonult. Nyugdíjasként fajtafenntartói, klónkísérleti, feketenyár és fehérfűz génmegőrzési munkákban tevékenykedett.

Olyan gyakorlati szakember lett, aki az ártéri erdőgazdálkodás tudományos alapjainak a megteremtésén fáradozott egész munkássága alatt. Ebben a témában 50 szakcikke, könyvrészlete jelent meg, amelyeket magas szintű tudományos igényességgel állított össze.

Tudományos kutatási eredményeit doktori disszertációba foglalta össze, amelyet 1992.-ben eredményesen megvédett. Erdőművelési kutatómunkája részeként a gyomirtó szerek erdészeti alkalmazhatóságával is foglalkozott. Ugyancsak foglalkozott az erdőfelújítások és a vadlétszám közötti összefüggés vizsgálatával és gyakorlati megvalósításával.

Az OEE Baji Helyi Csoportjában három évtizeden keresztül titkárként és elnökként működött. Kiemelkedő munkásságát 6 Kiváló Dolgozó, egy Kiváló Munkáért, a Vadas Jenő Emlékérem, két Fásítási Emlékérem, a Bedő Albert Díj és a Bács-Kiskun megyei MTESZ Emlékérem jelzik.

2002-ben dekoratív külsővel megjelent 800 példányban „A gemenci erdők története” című könyve, az OEE azévi bajai vándorgyűlésének egyik ajándék könyveként.

1996-ban aranyoklevelet vett át.

ARANYOKLEVÉL TISZTELETDIPLOMÁBAN RÉSZESÜL

Borkó István (1932) okleveles erdőmérnök

Címe: 2621 Verőce, Árpád u. 67.

Oklevél száma: 113-1955/56.

Kelte: 1956. június 7.

Kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

Erdőmérnöki oklevelét 1956-ban szerezte meg. A diploma után a Balassagyarmati Erdőgazdaságnál kezdett el dolgozni, mint erdőművelési előadó.

1960. januárjában a Balassagyarmati Állami Erdőgazdasághoz tartozó Püspökszilágyi Erdészethez került. Néhány éves gyakorlatot követően a Gödöllői Erdészetnél, valamint a Budapesti Erdészet és Farostlemezgyár áruforgalmi osztályán helyezkedett el.

1976-tól a MÁV alkalmazásában állt, nyugállományba vonulásáig.

Csicsmán Károly (1928) okleveles erdőmérnök

Címe: 2 Marigold Lane, San Carlos, California 94070, USA

Oklevél száma: 9-1954/55.

Kelte: 1954. december 6.

Kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

Erdőmérnöki oklevelét 1954-ben szerezte meg. Mérnöki pályáját 1955-ben a Recki Állami Erdőgazdaságnál, mint gépesítési előadó kezdte meg.

1957. januárjában elhagyta Magyarországot, majd 1957. április végén Bécsből az Amerikai Tudományos Akadémia szponzorálásával New Yorkba érkezett.

1957. májusában kezdte meg munkáját az U.S. Army Corps. of Engineers-nél Baltimore-ban, Maryland Államban, mint tervező mérnök. Itt árvíz-szabályozással kapcsolatos hidrológiai és hidraulikai számításokat végzett, majd talajmechanikával, gátak stabilitási analizálásával, alapozások tervezésével, repülőtéri kifutók burkolatának tervezésével foglalkozott.

1959. májusától a fővárosban, Washingtonban, a kormány úttervező irodájában dolgozott. Egy évig tevékenykedett a Washington gyűrűként körülvéő utak (Beltway) tervein.

1961. májusában Amerika keleti partját elhagyva Kaliforniában, Los Angelesben folytatta munkáját. Itt magán mérnökcégnél hegyes területen tervezett ingatlan fejlesztéssel és új települések építésével kapcsolatos terveket, költségvetéseket és műszaki leírásokat készített.

1964. októberétől egy építető cégnél új település építési munkáinak irányításával foglalkozott.

1966. novemberben egy vasbeton esővíz csatornázási berendezés tervezését végezte Ventura Megye mérnöki irodájában.

1967. júliusától három évig Szaud Arábiában, mint iroda mérnök és műszaki ellenőr dolgozott tíz különböző helyen épülő katonai bázisok építésén.

1970. áprilisától újra Kaliforniában, Beverly Hillsben dolgozott négy évig egy ingatlan fejlesztő társaságnál, mint project menedzser.

1974. áprilisától a San Francisco Öböl nyugati partján fekvő város, Redwood City mérnöki osztályán kezdte meg munkáját és 1984-től az osztály főmérnöke lett. A legnevezetesebb munkáinak egyike, egy a városhoz tartozó, a San Francisco Öbölbe benyúló, tengerszint alatt fekvő, gátakkal védett félsziget beépítése, amely 1974-ben kezdődött. 2002-ben, 28 évvel később, a lakónegyed zónában tizennégyezer ember lakik, a vállalati zónában pedig tízezer ember dolgozik.

2002-ben nyugállományba vonult, de időnként ma is végez konzultációs munkákat.

Hochhold Ferencz (1923) okleveles erdőmérnök

Címe: 4440 Crawford Road, Armstrong, British Columbia Canada, V0E 1B4

Oklevél száma: 348 .

Kelte: 1948. július 5.

Kiállította: M.kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Kara

Az Erdőmérnöki diplomáját 1948-ban szerezte meg. Elhagyta az országot és 1962-ben a Forest Products Institute alkalmazta Vancouverben. Itt az erdőmérnöki képzettsége mellett megszerezte a professional engineer (structural) diplomát is. A Forest Products Institute-nél négy évet dolgozott erdészeti vonalon.

1968-1979. között saját mérnöki hivatalában dolgozott, vasbeton és acél épületeket tervezett.

1979. végére egészségi állapota miatt Vancouver elhagyta és Okanaga völgyen vett egy 27 hektáros farmot. Azóta itt él és gazdálkodik.

Holtai Imre (1928) okleveles erdőmérnök

Címe: 2660 Balassagyarmat, Mártírok útja 74.

Oklevél száma: .

Kelte:

Kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

Erdőmérnöki oklevelét 1956-ban szerezte meg. A Szombathelyi Erdőgazdaság Kőszegi Erdészeténél szakelőadói beosztásban kezdte meg munkáját.

Államvizsga után 3 hónapos tartalékos tiszti kiképzésben részesült. Közben az OEF a Cserháti Állami Erdőgazdasághoz helyezte, ahol 1956. szeptemberében jelentkezett szolgálatra.

Ennél az erdőgazdaságnál dolgozott 1991-ig, amikor nyugállományba vonult.

Az erdőgazdaságon belül a berceli, majd a litkei erdészeteknél szakelőadóként, majd 1957. októbertől inászói erdészetnél erdészetvezetőként dolgozott, és ezt a munkát folytatta a berceli erdészetnél 1960-1981-ig.

Innen az Ipolyvidéki Erdőgazdaság igazgatója az erdőgazdaság központjába helyezte át Balassagyarmatra. A munkaügyi osztályt vezette, majd a közgazdasági osztály vezetésével bízták meg.

1984-től műszaki igazgató helyettesi beosztásba került, közben 3 hónapig megbízott igazgatói megbízást is kapott.

A Vállalati Tanács megalakulása után 1987-től a termelési főosztályvezető volt, majd 1989-től a termelési felügyelő lett, ahonnan 1991-ben vonult nyugállományba.

Szakmai elismerésként több Kiváló Dolgozó kitüntetést vehetett át. 1982-ben Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetésben részesült.

Fazekas Béláné Szeile Aranka (1933) okleveles erdőmérnök

Címe: 6500 Baja, Erdész u. 13.

Oklevél száma: .

Kelte:

Kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

Erdőmérnöki diplomáját 1956-ban szerezte meg. A Dunaártéri Állami Erdőgazdaság Pandúri Erdészeténél szakelőadói, majd műszaki vezetői beosztásban helyezkedett el.

A Gemenci Vadgazdasággal való összevonás után a gazdaság neve a Gemenci Állami Erdő-és Vadgazdaságra változott.

Az erdészet területének kb. 20%-a alföldi homok, a többi ártér, a Duna mindkét oldalán. A normál erdőgazdálkodáson felül a gyakori jeges és nyári árvizek alaposan próbára tették az erdészetet. Ennek következménye a hatvanas években elhíresült „szálfás faanyagmozgatás és –szállítás” technológiájának kidolgozása, mely ebből az erdészetből indult el.

1971. februárjától áthelyeztek az Erdőgazdaság központjába fahasználati tervezési és elszámolási előadónak, majd 1984-ben előléptették a főmunkatárs cím használatára, a munkakör meghagyásával.

A ledolgozott évek munkájának elismeréseként miniszteri Erdészet Kiváló Dolgozója, Árvízvédelem-ért Érem, Kiváló Dolgozó jelvény kitüntetésekben részesült.

1988-ban a korhatár elérésével ugyanattól a gazdaságtól vonult nyugállományba, ahol a munkát megkezdte.